

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazeteSon
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

18 Mart 2026 S.103

Gerçek Düşman İçeride

Bu artık ölüm kalım kavgası. Çekilecek yer kalmadı. Sermaye sınıfı da gayet iyi biliyor bunu. Yapabilse işçi eylemlerinin maddi zeminini tavsatacak adımlar atacak. Ama işçilerin boğazındaki ilmeği gevşetecek, onlara bir parça soluk aldırarak manevra alanı yok. Kriz derin. Bu dünya kapitalizminin bitmeyen, sürekli derinleşen bunalımının bir parçası aynı zamanda. Hiçbir burjuva sınıf yarınından emin değil. O yüzden ellerinde kalan tek araç baskı, sürekli, yoğunlaşan bir baskı!

Devamı 2. sayfada...

Yeni Bir Dünyanın Doğum Sancıları

MEB'den Grev Kırıcılığı

Yaşasın Komün

Bugün Bir Hücre Yarın Bütün Ülke

Küba: Boyun Eğmemenin Manifestosu

Gerçek Düşman İçeride

Manşet

Dinci faşist iktidar baskı cenderesini hiç gevşetmiyor. Her yerde, her adımda daha çok baskı, daha çok zulüm!

En son Birtek-Sen başkanı Mehmet Türkmen tutuklandı. Çünkü üç aydır ücretlerini alamayan işçilerin başlattıkları grevin örgütleyicilerinden kendisi. Mücadeleci Sendikalar'dan birinin başkanı. Sınıfın saflarında, mücadelenin ön sıralarında. Bundan daha büyük suç mu olur! Hukuk? Şu ülkede bu kelimeye, burjuva anlamda bile olsa inanan kaldı mı ki! Cübbeli patronlar bir çırpıda karar verdiler "halkı kin ve düşmanlığa tahrik suçunu işledi"ğine. Attılar onu zindana.

Keyfi değil. Zaruri. Çünkü kriz diz boyu. Açlık tüm emekçi hanelerin ayrılmaz bir parçası haline gelmiş. Çocuklarımız okula aç gidiyor. İşsizlik sürekli artıyor. Çalışanlar maaşlarını alamıyor. İş bulmak ayrı bir dert... çalıştığında açlık sınırının altındaki ücretini alabilmek ayrı.

Enflasyon, hayat pahalılığı, astronomik kiralalar... Hangi birini sayalım?

Bu yüzdendir ki işçiler her yerde eylemde. Hem de sürekli, aralıksız, soluksuz eylemdeler. İşgal, direniş, grev, gösteri, yürüyüş... her yolu deniyorlar. Grev kırıcılığına karşı diş diş fiili kavgalar dahil. Çünkü artık bıçak kemikte. Bu artık ölüm kalım kavgası. Çekilecek yer kalmadı.

Sermaye sınıfı da gayet iyi biliyor bunu. Yapabilse işçi eylemlerinin maddi zeminini tavsatacak adımlar atacak. Ama işçilerin boğazındaki ilmeği gevşetecek, onlara bir parça soluk aldıracak manevra alanı yok. Kriz derin. Bu dünya kapitalizminin bitmeyen, sürekli derinleşen bunalımının bir parçası aynı zamanda. **Hiçbir burjuva sınıf yarınından emin değil.** O yüzden ellerinde kalan tek araç baskı, sürekli, yoğunlaşan bir baskı!

İçeride baskı, içeride işçi ve emekçilere karşı amansız bir savaş! Ama yetmiyor. Sadece bizde değil, tüm kapitalist dünyada durum aynı. **Bunalım, yokluk, baskı, faşist saldırganlık, kopkoyu diktatörlükler kurma çabaları bütün kapitalist ülkeleri boydan boya kesen kırmızı bir şerit şimdi.** Kriz, bunalım, siyasi arenaya böyle yansıyor. Öyle ya, "politika ekonominin yoğunlaşmış ifadesi". İçeride böyle olan sistem, dışarıda farklı olmaz elbet. Çünkü dış politika, iç politikanın yansımasından başka bir şey değildir. Döneme, coğrafyaya, genel dengele-re bağlı olarak kısmi farklılıklar gösterse de, özü aynıdır.

Savaşlar öyle duru gökte çakan şimşekler değil. Bütün kapitalist dünyada işçi ve emekçilere savaş açan sermaye sınıfı, dış politikada da bu savaşı genelleştirmekten, yaygınlaştırmaktan başka bir şey yapamaz. Bölgesel, ve hatta tüm dünyayı avucuna alan bir büyük yıkım savaşını tetiklemekten geri durmaz.

Bütün bu savaşlar, dünya genelinde işçi ve emekçilere, emekçi halklara karşı başlatılan küresel iç savaşın uğraklarıdır. Bu yüzdendir ki işçi sınıfının haksız/emperyalist savaşlara temel yaklaşımı, her daim **"gerçek düşman içeride"** sloganında ifadesini bulur. Savaşa karşı mücadele, içeride o savaşın taşıyıcısı olan sermaye sınıfına karşı mücadeleyi gerektirir. Sermaye egemenliği, sermaye düzeni yok olmadan ne içeride baskılar biter, ne dışarıdaki savaşlar.

İçeride ve dışarıda doğayı ve insanlığı yok etmekle tehdit eden bu sermaye düzeni mutlaka yıkılmalı. Devrim, bir nefes kadar zaruri ve kaçınılmaz. Yaşadığımız bu sonsuz cehennemden daha kötüsü yok. Ya onu kökten yıkacağız, ya sonsuz cehenne-me mahkum olacağız.

Yeni Bir Dünyanın Doğum Sancıları

Editör

ABD-Siyonist İsrail ikilisinin İran'a karşı başlattıkları savaş, dünyayı bilinmez bir geleceğe mi sürüklüyor? Savaş daha ne kadar sürecek, bölge ülkelerine, yayılacak mı? Dahası, zaten yirmi beş yıldır sürüp gelen küresel iç savaş devletler arası topyekûn bir savaşa evrilecek mi? İki saldırgan ülke yenilgiyi önlemek için nükleer silahlara başvurup dünyanın/insanlığın sonunu mu getirecekler? Süregiden savaş Türkiye'ye sızar mı? Böyle bir durumda Türkiye ve Kürdistan işçi ve emekçi sınıfları nasıl bir politika/yol izlemeliler?

Sorular böyle uzayıp gidiyor.

Kaba gözleme dayalı analiz ve değerlendirmelere göre, "bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete". Tam bir felaket tellallığı! İlk bakışta, kaba gözleme hak vermemek elde değil. Çünkü **devletler arası savaşlar, dünyanın dört bir tarafına yayılmış ve yarın hangi cephelerin açılacağı meçhul.**

Afganistan, Taliban'ın kuluçkası Pakistan'la savaşıyor. Hindistan her an Pakistan'a savaş açabilir. Siyonist İsrail, İran'ın yanı sıra Lübnan'a savaş açmış. Çetelerin eline geçen Suriye her an Siyonist İsrail'in yanında Lübnan ve Hizbullah'a karşı savaşa girebilir. Suriye'nin çetebası bu adımı atarsa, **Irak'ın "direniş güçleri" Suriye'ye saldıracaklarını ilan etti.** Avrupa'nın ortasında Sırbistan, **Arnavutluk-Hırvatistan-Kosova** üçlüsünün kendisine saldırmak için birleşip hazırlık yapmaya başladıklarını açıkladı. Yine Avrupa'nın ortasında faşist **Ukrayna** hükümeti Macaristan Başbakanı Orban'ı açıktan "ortadan kaldırmak"la tehdit etti. Afrika kıtasında **Sudan ve Somali**, emperyalist devletlerin doğrudan taraf oldukları iç çatışmalarla boğuşuyorlar.

Liste böyle uzayıp gider, ama bu kadarı bile şunu söylemek için yeter: Bütün eski defterlerin açıldığı, her devletin tarihi hesaplama için hazırlık yapıp fırsat kolladığı bir dönemin içindeymişiz gibi duruyor.

Ama gerçek, kaba gözlemin bilincimize yansıdığı gibi mi? "Felaket tellalları" yoksa haklılar mı?

Yukarıdaki bu soru yumağından çıkmanın tek bilimsel yolu, sorunu, şurasından burasından değil, bir bütün halinde ele almaktan geçiyor. Bunun için, her şeyden önce çağımızın doğru bir tahlili ve bu tahlile dayalı doğru bir tanımını yapmak gerekiyor.

Çağımız kapitalizmin çöküş; kapitalizmden sosyalizme toplumsal devrimlerle geçiş çağıdır. **Yeni bir çağa geçişin sancılarını yaşıyoruz.** Dünyanın dört bir tarafı büyük çalkantı içinde. Savaşlar, isyanlar, ayaklanmalar, ezilen, sömürülen sınıfların kendi hükümetlerine, kendi hükümetlerinin çeşitli politikalarına karşı dev kitle gösterileri artık her yerde.

Son olarak İran'a, Venezuela'ya karşı açılan savaşlar, gerçekte 2001'den bu yana, ABD emperyalizminin dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına, sosyalist ülkelere, sosyalizme yönelmiş demokratik halkçı iktidarlara, kendilerine tam anlamıyla boyun eğmeyen, tam bir kölelik ilişkisine girmeyen devlet ve iktidarlara karşı başlattığı savaşlar dizisinin birer halkasıdır.

ABD emperyalizmi, çağımızı "ayaklanmalar yüzyılı" olarak tespit ettikten sonra, zamanın ABD Başkanı George Bush'un ağzından dünyayı ikiye ayırarak **"ya bizdensiniz ya onlardan"** açıklamasını yaptı. Böylece **ABD emperyalizmi kendi başkanının ağzıyla dünyayı ikiye ayırdığını ilan etmiş oldu: Emperyalist-kapitalist devletler ve bunların karşısında olanlar.**

Yugoslavya'nın bombalanıp parçalanmasını bir kenara koyarsak, bu küresel iç savaş ilanıyla birlikte, o günden bugüne ABD'nin, çoğu kez diğer emperyalistleri de arkasına alarak, **savaşı geçirdiği bir yıl olmadı.** Afganistan, Irak, Libya, Suriye, Ukrayna gibi doğrudan başlattığı savaşlar; fino köpeği misali yanında dolaştırdığı Siyonist İsrail'i kışkırtarak gerçekleştirdiği Filistin halkının soykırımı, Lübnan'ın işgali gibi savaşlar... Sözün özü dolaylı/ doğrudan müdahil olduğu savaşlar eksik olmadı.

Buna karşılık, dünya işçi sınıfı, emekçi halklar, devrimci güçler ABD ve diğer emperyalistlerin bu saldırganlığına, kapitalizmin kitleleri açlık ve yoksulluğa mahkum etmesine isyan ve ayaklanmalarla, işbirlikçi iktidarları deviren devrim girişimleriyle karşılık verdiler. "Bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete" diyen karamsarlar, emperyalistlerin saldırganlığı karşısında diz çökerken işte bu ikinci tabloyu asla hesaba katmıyorlar.

Oysa sorsanız, hepsi de tarihin sınıf savaşları tarihi olduğunu söylerler. Fakat bu doğru ve bilimsel yaklaşım pratik politika alanına

geldiğinde hepten unutulur ve tarihi hükümetlerin, kişi ve iktidarların planlarından ibaret görürler.

"Ayaklanmalar Yüzyılı"nın temelinde kapitalist üretim biçiminin çöküşü, sömürülen ve ezilen sınıfların bu üretim biçimine karşı isyan ve ayaklanmaları var. Dünyada milyonlarca ve milyonlarca emekçinin, yoksulun, işçinin, ezilen ve yaşamdan kovulan insanın isyanı, kapitalist üretim biçimi ve bu üretim biçiminin karşımıza çok farklı şekillerde çıkan görüngülerine olan başkaldırıdır.

ABD'nin başını çektiği emperyalist-kapitalist dünya, kapitalist üretim biçimini ayakta tutmak için bu sürece son vermek, isyan ve ayaklanmaları bastırmak, bütün bağımlı devletlere kölece bir boyun eğmeyi dayatmak üzere savaşlara başvuruyorlar.

Dünya işçi sınıfı, emekçi ve ezilen halkların ayaklanmaları kapitalist sömürüyle birlikte kapitalist üretim biçimine son verme amacını taşıyor. ABD'nin başını çektiği **emperyalist-kapitalist kamp ise kapitalist üretim biçiminin çöküşünü durdurmak, ayakta tutmak ve sürdürmek için** her yerde zor, şiddet ve savaşlara başvuruyor.

Ömrünü doldurmuş bir toplumsal üretim biçimini hiçbir zor, hiçbir savaş sürgit ayakta tutamaz. Kaçınılmaz sonu geciktirebilir ama ortadan kaldıramaz. Ve tersi, zamanı gelmiş yeni bir toplumsal biçimin doğuşunu hiçbir güç, hiçbir zor girişimi, savaş ya da katliam -geciktirse bile- durduramaz.

Dünyada milyonlarca ve milyonlarca emekçinin, yoksulun, işçinin, ezilen ve yaşamdan kovulan insanın isyanı, kapitalist üretim biçimi ve bu üretim biçiminin karşımıza çok farklı şekillerde çıkan görüngülerine olan başkaldırıdır.

Şimdi dünya sahnesinde gördüğümüz bütün bu "karmaşa"nın, savaşların, emekçi halkların emperyalist saldırganlığa ve savaşlara başkaldırısı işte bu yeni dünyanın doğum sancılarıdır.

Tarihte yolun sonuna gelmiş hiçbir sınıflı toplum tarih sahnesini sessiz-sedasız terk etmedi. Ve tersi de doğru; hiçbir yeni toplumsal sistem eskinin yerini büyük altüst oluşlar, büyük çalkantılar, devrimler ve karşı devrimler olmadan eskinin yerini almamıştır. Ama eninde sonunda eski yıkılmış, yeni onun yerini almıştır.

Bugün tam da böyle bir tarihsel dönemden geçiyoruz. Çektiğimiz büyük acılar yeni bir dünyanın doğum sancılarıdır.

"Gazi'de Düşenler Bize Mücadele Yolunu Göstermiştir"

12 Mart Platformu'nun çağrısıyla, İstanbul Gazi Mahallesi'nde 12 Mart 1995'te 22 kişinin katledildiği, yüzlerce kişinin yaralandığı katliamın 31. yıl dönümünde anma için, Gazi Cemevi önünde toplanıldı.

Anmaya Gazi ve Ümraniye katliamlarında katledilenlerin yakınları, aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu devrimci örgütler, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütlerinden çok sayıda kişi katıldı.

"Gazi'de Düşene Dövüşene Bin Selam. Gazi ve Ümraniye Şehitleri Onurumuzdur" ve "Gazi'den Ümraniye'ye Adalet İstiyoruz" pankartlarının açıldığı anmada sık sık, "Gazi'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "15'inde Bir Fidan Berkin Elvan", "Gün Gelecek Devran Dönecek Katiller Halka Hesap Verecek", "Gazi'nin Hesabı Sorulacak", "Gazi'yi Unutma Unutturma" sloganları atıldı.

Gazi Cemevi önünde yapılan konuşmada 31 yıl önce Alevilere yönelik faşist saldırı ve katliama değini-

lererek Gazi Mahallesi'nde ve Ümraniye'de katliamda yaşamını yitirenlerin isimleri anıldı, "Kaybettiğimiz canlarınızı unutmayacağız unutturmayacağız" denildi.

Binlerce kişi, Gazi Cemevi'nden kitlesel bir şekilde katliamın gerçekleştiği Eski Karakol'un önüne yürüyerek, burada katledilenler için saygı duruşunda bulundu ve karanfiller bıraktı.

Burada Gazi ve Ümraniye Şehitleri Aileleri ve Alevi Kurumları adına yapılan basın açıklamasını Gazi katliamında katledilen Sezgin Ergin'in kardeşi Engin Ergin okudu.

Katliamda faillerin ve asıl sorumluların yargılanmadığını hatırlatan Ergin, "Saldırganların kim olduğu belli olmasına rağmen, açılan göstermelik davalarda yargılanan katiller cezalandırılmadı" dedi.

Geçmişten günümüze, Koçgiri'de, Dersim'de, Maraş'ta, Sivas'ta, 19 Aralık 2000'de zindanlarda, Gezi'de, Suruç'ta, Roboski'de yapılan katliamlara değinen Ergin "Aynı zihniyet tarafından Türkiye halklarına zulüm reva görülmüştür" dedi.

Suriye'de de Alevilerin katledildiğine dikkat çeken Ergin "Suriye'de HTŞ'nin başını çektiği sefeli çeteler tarafından Alevilere yönelik katliam devam ediyor. Lazkiye ve sahil bölgesinde soykırım tehdidi hâlâ güncel. Emper-

yalist politikalara ve bölge gericiliğine hizmet eden ortaçağ artığı katilleri lanetliyoruz" diyerek Suriye'de Alevilere yönelik katliamların bir an önce son bulmasını istediklerini vurguladı.

Kitle, eski karakolun önünden Alevi canlara ateş açılarak katliamın gerçekleştiği yerlere yürüyerek karanfiller bıraktı, ardından Gazi Mezarlığı'na sloganlar ile yüründü.

Gazi Mezarlığı'nda Gazi ve Ümraniye Şehitleri Aileleri ve Alevi Kurumları mezar başlarına karanfiller bıraktı. Gazi Mezarlığı'na "Gazi'nin Hesabı Sorulacak", "Gazi'de Düşene Dövüşene Bin Selam" sloganlarıyla giriş yaparak Gazi'de Ümraniye'de yaşamını yitirenler başta olmak üzere devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşunda bulunuldu. Burada kurumlar adına konuşan Mustafa Arslan, 31 yıl önce gerçekleştirilen katliamı özetleyerek, bu katliamın sorumlularının yalnızca ateş açanlar değil, dönemin Emniyet Müdürü, Valisi Başbakanı, İçişleri Bakanı, Adalet Bakanı'nın olduğunu ifade etti. Bugün bu yürüyüşün yalnızca yaşamını yitiren canları anmak için değil, başka katliamların olmaması, başka canların yanmaması için birlik beraberlik ve mücadele anlamı taşıdığını vurguladı.

12 Mart Platformu, 12 Mart Platformu adına basın açıklamasını Çağ-

daş Büyükbaş okudu. Gazi katliamından bugüne mücadelenin sürdüğünü, Gazi Ayaklanmasında yüzlerce kişinin gözaltına alınıp, işkenceye maruz bırakıldığını, devletin bu ayaklanmayı kanla bastırmaya çalıştığını söyleyen Büyükbaş, "Gazi'de ve 1 Mayıs Mahallesi'nde onlarca insan katledildi, yüzlerce kişi gözaltına alındı, işkenceden geçirildi ve zindanlara atıldı. Ancak tarih bir kez daha gösterdi ki, katliamlar halkın direnişini yok edemez. Gazi direnişi yalnızca bir mahallenin isyanı değil, Türkiye'de işçi sınıfının ve ezilen kitlelerin devlet terörüne karşı yükselttiği önemli halk direnişlerinden biri olarak tarihe geçti. Gazi'de ortaya çıkan irade, ezilenlerin örgütlü mücadeleyle korku duvarlarını yıkabileceğini gösterdi" diye konuştu.

Büyükbaş, coğrafyamızda yaşanan saldırganlığı özetleyerek, "Emperyalistler için savaş pazarların ve egemenliğin paylaşımıdır; halklar için ise yıkım, ölüm ve göç demektir. Bu nedenle Ortadoğu'da gerçek barış ancak emperyalizme, siyonizme ve bölgesel gerici güçlere karşı büyütülecek anti emperyalist mücadeleyle mümkün olacaktır" diye konuştu.

Büyükbaş, emperyalist savaş politikalarına, iktidarın baskı politikalarına karşı tüm topluma çağrı yaparak "Gazi direnişi bize önemli bir ders bırakmıştır: Devlet katliamla korku yaratmak ister, halk ise örgütlenerek bu korkuyu yıkar. Bugün emperyalist savaşlara, faşist baskı politikalarına ve sömürü düzenine karşı mücadele; işçi sınıfının,

Kürt halkının ve tüm ezilenlerin birleşik mücadelesiyle büyüyecektir. Çağrımızdır. Gazi'de düşenler bize mücadele yolunu göstermiştir. Onların bıraktığı direniş mirası bugün de yaşamaktadır. Bu mirası büyütme, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesini güçlendirmek hepimizin sorumluluğudur. Tüm işçileri, emekçileri, gençleri ve demokrasi güçlerini Gazi direnişinin 31. yılında mücadele alanlarında buluşmaya çağırıyoruz. Bedel ödedik, bedel ödeyeceğiz. Gazi'de düşenler kavgamızda yaşıyor. 1 Mayıs'ta düşenler kavgamızda yaşıyor" dedi.

Anma mezarlıktan kitlesel şekilde ayrılınmasıyla sona erdi.

Çocuklar Berkin Olmaya Devam Edecek

Gazi Ayaklanması'nda polis tarafından başından gaz kapsülüyle Okmeydanı Gaziler Sokak'ta vurularak katledilen Berkin Elvan, 11 Mart günü katledildiği yerde anıldı. Liseli Gençlik tarafından yapılan anmaya aralarında DÖB'lü öğrencilerin de bulunduğu çok sayıda devrimci öğrenci katıldı.

Katil polisin 16 yıl ceza almasına rağmen tek bir gün hapis yatmadığına dikkat çekilen açıklamada, "Bugün 12. yılında Berkin'in vurulduğu sokaktan sesleniyoruz. Berkin Elvan Gezi Direnişi sırasında şu an bulunduğumuz sokakta polisin attığı gaz fişegiyle vuruldu, 269 gün komada kaldı, bedeni 16 kiloya düşene kadar hakkında onca yalan uyduran sisteme meydan okudu. 11 Mart 2024'te 15 yaşında hayatını kaybetti. Berkin'i vuran polis yargılanıp 16 yıl ceza almasına rağmen tek bir gün hapse girmedi, görevine devam ediyor. Bu süreçte ise Berkin'in ailesi Cumhurbaşkanına hakareten yargılanıp ceza aldı, Berkin'in avukatlığını yapanlar ölüm oruçlarında ölümsüzleşti" denildi.

Berkin Elvan'ı katledilenlerin yargılanması gerektiğini vurgulanırken Berkin Elvan'ı vuran polis hak ettiği cezayı alarak

hapse girmesi, yalnızca tek bir polis memurunun değil tüm sorumluların yargılanması gerektiği söylendi.

"Berkin'i vuran sistem değişmedi, bilakis ne denli bozulduğunu bugün daha derinden anlıyor ve hissediyor, bu çarkın bir an önce değişmesi gerektiğini görüyoruz. Yüreğlerimizde Berkin ve katledilen tüm arkadaşlarımızın hatırası, düşlerimizde insancıl, doğru ve gerçek olanlarla yürüyoruz." denilen açıklamada liseli gençlerin MESEM'lerde, meslek liselerinde işçileştirildiğini geleceksizliğe mahkum edildiği belirtildi.

Devlet desteğiyle okullara çetelerin ve tarikatların sokulduğu eğitim sisteminde dört bir yandan saldırı altında olduklarını ve devletin bu yolla gençliği teslim almaya çalıştığı söylenirken bu gerçeklikte Berkin'i anmanın yalnızca sembolik bir değerinin olmadığı vurgulandı.

Gençler Berkin Elvan'ın vurulduğu sokağa karanfiller bırakarak sloganlarla Sibel Yalçın Parkı'na yürüdü. Burada da karanfiller bırakıldı. Eylem sloganlarla son buldu.

Dardanel İşçileri Eylemde

Dudullu OSB'de bulunan Dardanel'de işten çıkarılan ve dört aydır tazminatları ödenmeden kadın işçiler eylemlerinin 10. günü olan 13 Mart'ta, Dardanel Genel Müdürlüğü önüne taşdı. Eylemde "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam!", "Tazminat Hakkımız Söke Söke Alırız!", "Direne, Direne Kazanacağız!", "Birleşe Birleşe Kazanacağız!", "İşçi-Gençlik El Ele Mücadeleye!", "Bi Ton Gurur Bi Ton Direniş!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!" sloganları atıldı.

Eylemde yapılan konuşmalarda 10 gündür Dardanel'de kadın işçilerin tazminat

hakları için mücadele ettiği ve bunun sonucunda Kasım, Aralık ve Ocak ayında işten çıkarılanların haklarını aldığı anlatıldı.

Şubat ayında çıkarılan işçilerin tazminatları yatmadığı için Dardanel Genel Müdürlüğü önüne geldikleri, haklarını alana dek Dardanel'in bulunduğu her alanın eylem alanına çevrileceği vurgulandı.

"Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Dardanel Fabrikası'nda Kasım ayından bu yana işten çıkarılan, bugün burada kapınıza dayanan kadın işçileriyiz. 150'den fazla arkadaşımızla işten atıldık. Bize işten çıkardıkları yetmezmiş gibi tazmi-

natımızı da ödemediler. İhbar ve kıdem tazminatımızı taksitle ödeyeceklerini söylediler. Bu taksitleri düzenli ödemediler. Dardanel Fabrikası işçilerin haklarını ödemeyen bir şirket olarak tarihe geçmiştir" diyen işçiler, tazminatlarının parça parça ödenmek istenmesine tepki gösterdi.

Açıklamada "İşten çıkarılmakla tehdit edilen arkadaşlarımızın sesi, zilyaretimize gelen sendikaların, gençlik örgütlerinin, siyasi partilerin, tüm işçi ve emekçilerin desteğiyle daha güçlü çıkıyor. Daha güçlü duyacaklar. Son işçi arkadaşımız tazminatını alana kadar eylemlerimize devam edeceğiz" denildi.

Kadın işçiler yaptıkları konuşmalarla çalışma koşulları ve eylem süreçlerini anlattı ve haklarını alana kadar mücadeleye devam edeceklerini vurguladı.

Emekçi Kadınlar (EKA) adına konuşan Çiğdem Atay, günlerdir alacakları ve hakları için mücadele veren Dardanel işçisi kadınları selamladıklarını belirterek "Emekçilerin, emekçi kadınların dayanışmayı büyüttüğü her yerde umut büyük, mücadele güçlenir. Bugüne kadar sahip olduğumuz haklarımızı örgütlü mücadelemizle kazandıysak bugün de aynısını yapacağız. Hak verilmez, alınır, örgütlü mücadele kazanır" dedi.

Antalya'da İşçiler Kule Vinçte

Antalya'nın Aksu ilçesine bağlı Altıntaş Mahallesi'nde Emlak Konut GYO ve TOKİ projesi olan Park Yaşam Oteli projesinde İZKA İnşaat adlı firmada çalışan işçiler ücretlerinin gasp edilmesi üzerine, İZKA İnşaat'ın satış ofisi önünde 8 Mart günü eyleme başlamıştı. Geceli gündüzlü eylemi sürdüren işçiler, eylemlerini 11 Mart günü Antalya Attalos Meydanı'na taşıdı.

İnşaat işçileri 13 Mart günü "Artık sabrımız taşıtı!" diyerek kule vinç bomuna çıkarak haklarının bir an önce ödenmesini istedi.

Yapı-Yol İş Sendikası üyesi işçiler tarafından sürdürülen grevde iki işçi, inşaat bölgesinde bulunan vince çıkarak, "Biz köle değil insanız, yalnızca hakkımızı istiyoruz. Ailemizi bırakıp buralara çalışmak için geliyoruz. Emegimizin karşılığını almak istiyoruz" diyerek borçlarını ödeyemediklerini, ailelerine para göndermedikleri için zor durumda kaldıklarını belirtti.

13 Mart günü Yapı Yol İş Sendikası, işçilerin kötü koşullarda çalıştırıldıklarını, sigorta primlerinin asgari ücretten yatırıldığını ve bir çok hukuksuz işe ek olarak, üyelerinin barınma alanlarına her yağmurda su girdiğini, barınma koşullarının son derece sağlıksız olduğunu vurgulayarak "Buradaki durum, şantiyelerdeki denetimsiz iş koşullarını ve güvencesizliği bir kere daha gösteriyor" diyerek inşaat işçilerinin çalışma ve barınma koşullarına dikkat çekti.

İşçilerin gasp edilen haklarının ödenmesi içi 6 gündür eylemde olduğunu ve artık sabırlarının tükendiğini ve iki işçinin

kule vinç bomuna çıktığını belirten Yapı Yol İş Sendikası, yaptığı açıklamada "Sabrımız taşıtı! Üyelerimiz şantiyeye girdi. Kulevinçin bomuna çıkarak eylemlerine devam ediyorlar! Sabrımız taşıtı! İzka inşaatı ve Emlak Konut GYO'yu uyarıyoruz! Arkadaşlarımızın haklarını derhal verin! Üyelerimizin başına gelebilecek her türlü olumsuzluktan başta İzka İnşaat olmak üzere Emlak Konut GYO ve Çalışma Bakanlığı Sorumludur!" dedi.

Sendika 15 Mart Günü açıklama yaparak, Antalya Part Yaşam Otel şantiyesinde çalışan üyelerinin İzka İnşaat'a karşı başlattığı eylemin 5. gününde yapılan mutabakat sonucu kazanımla sonuçlandığını belirtti.

MEB'den Grev Kırıcılığı

Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri, ücretlerinde ve çalışma koşullarında ayrımcılık yapılmasına karşı 2 Şubat'ta başlattıkları grevin 38. gününde, MEB'in grev kırıcılığıyla karşılaştı.

Türkiyeli öğretmenler yoksulluk seviyesi olan 60.000 TL maaş alırken, İtalyan öğretmenler bunun 6-7 katı değerinde, 310.000 - 360.000 TL maaş alıyor. Öğretmenler sadece ücret artışı değil, nöbet görevleri ve çalışma saatlerindeki adaletsizliklerin de son bulmasını talep ediyor.

Grev nedeniyle eğitim faaliyetlerinin aksadığı okulda, haklı taleplerle grevde olan öğretmenlerin görevlerine dönmesi için çözüm üretmesi gereken Milli Eğitim Bakanlığı ise grev kırıcılık yaparak, okula geçici görevle 26 öğretmen atadı.

İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü geçtiğimiz hafta Beyoğlu ilçesindeki öğretmenlere mesaj göndererek Özel İtalyan Lisesi'nde öğretmene ihtiyaç olduğu ve çalışmak isterlerse gönderilen formu doldurarak başvuru yapmalarını istedi.

Tez-Koop-İş Sendikası 11 Mart günü yaptığı açıklamada *"Bakanlığa düşen grev kırıcılığı yapmak değil, öğretmenlerin sorunlarına çözüm üretmektir. Bu hamle Anayasa'nın 54. maddesiyle güvence altına alınan grev hakkına aykırıdır ve suçtur"* dedi.

Çok sayıda demokratik kitle örgütü ve siyasi parti temsilcisi de grevdeki öğretmenleri ziyaret ederek, devletin çözüm üretmek yerine okul yönetiminin yanında olmasına tepki gösterdi ve grevdeki öğretmenlerin yanında olduklarını vurguladı.

Grevdeki öğretmenler sosyal medyadan paylaşımlarıyla Millî Eğitim Bakanlığı'nın grev kırıcılığı yaptığını ve bunu hukuka aykırı olduğunu belirttiler.

Öğretmenlerden Sabri Ergül *"Çocuğunuzun iyi, nitelikli bir eğitim alması için sömürülen öğretmenin, ayrımcılığa karşı mücadele eden öğretmenin yanında yer almanız gerekiyor"* dedi. *"Grevimizin 37. günündeyiz. Niçin greve çıktık? Burada sadece nöbetleri Türk öğretmenler tuttuğu için greve çıktık. Niçin greve çıktık? Bütün boş dersleri Türk öğretmenler doldurduğu için greve çıktık. Niçin greve çıktık? Maaş olarak İtalyanların 6'da biri, 7'de biri maaşla çalıştığımız için"* diyerek greve çıkma nedenlerini belirtti.

Millî Eğitim Bakanlığı'nın öğretmenlerin yanında olması gerekirken,

kendilerinin yerine 26 geçici öğretmen göndereceğini aktaran Ergül, MEB'in Türkiyeli öğretmenlerin faydasına bir şey yapmadığını, aksine sonuç alıcı bir görüşmeyi kesmiş olduğunu ifade etti.

Eğitim sisteminin sistemin 3 ayağı olduğunu, birincisinin öğretmenler, ikincisinin öğrenciler, üçüncüsü de veliler olduğunu ifade eden Ergül, velilerin öğrencilerden taraf olduğunu söylediklerini, fakat öğrenciden yana olmak istiyorsa öğretmenden yana da olması gerektiğini belirterek *"Öğretmen ayrımcılığa uğrarken, öğretmen sömürülürken, öğretmen mutsuz edilirken çocuğunuzun yanında yer alamazsınız"* dedi.

Özel İtalyan Lisesi'nde coğrafya öğretmeni olarak görev yapan Hamise Aydoğmuş, geçen yıl Nisan ayında sendikalı olduklarını belirterek okul yönetimiyle yaptıkları görüşmeleri aktardı.

Okul yönetiminin ilk görüşmede hiç zam yapamayacaklarını söylediğini, ikinci görüşmede %12 zam vereceklerini söylediğini, üçüncü görüşmede ise oranın %15 olarak belirlendiğinden bahseden Aydoğmuş, ikinci ve üçüncü görüşmelerde 2027 ve 2028 yıllarında da zam verilemeyeceğini ilettiklerini söyledi. Dördüncü kez müzakere masasına oturduk-

larında ise öğretmenlere %25'lik zam teklifi geldi, 2027 ve 2028 yılları için de %3'lük bir teklif sunuldu. Bu teklif yoksulluk sınırının 20 bin lira altında olduğu için öğretmenler bunu kabul etmedi.

Müzakere masasının devam ettiğini, fakat bu sırada Millî Eğitim tarafından ikame öğretmeni yani geçici öğretmen atandığını, bunun da müzakereyi durdurduğunu aktaran Aydoğmuş *"Biz görüşmelerin durmasını istemiyoruz. Yeniden müzakere masasında olmak istiyoruz. Çünkü öğretmenlerin de üstün yararı için, bizlerin okula dönmesi gerekiyor. Bir an önce müzakere masasına oturularak toplu sözleşme imzalanmalı ve öğretmenler derslerine başlanmalıdır."* dedi.

Millî Eğitim Bakanlığı'nın grev kırıcılık yapmış olduğunu da vurgulayan Aydoğmuş greve çıkma amaçlarını da bir an önce toplu sözleşmenin imzalanması ile ilgili olduğunu vurguladı.

Velilere de seslenerek onların desteklerini beklediklerini ifade eden Aydoğmuş *"Onlar bizlerin geri dönmelerini istiyor. Ancak biz grevi bırakarak geriye dönemeyiz. Bu yasal değil. O zaman bütün haklarımızdan vazgeçmiş oluruz. Hepimizin toplu sözleşme imzalayarak geri dönmeleri gerekiyor. Haklarımızı alarak, hep birlikte bütün öğretmenler içeri girmek istiyoruz. O yüzden Millî Eğitim'den de ara bulucu olmasını ve müzakere masasına dönüşmesini istiyoruz"* dedi.

Grevdeki Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri, öğrencilerine kavuşmak ve toplu sözleşmeli çalışmak için başta veliler olmak üzere kamuoyunun desteklerini bekliyor.

Onların Açtığı Yolda Zafere

13 Mart savaşı ve Kürt halkının mücadelesinde en önde mücadele ederken ölümsüzleşen Kenan Aktaş ve Emre Bora için yoldaşları bir anma gerçekleştirdi.

Anma, önce ölümsüzleşen devrim savaşı için saygı duruşu ile başladı. Ardından *"Onların mücadelesi, 12 Eylül faşizminin mücadeleyi bitiremeyeceğinin göstergesidir"* denilerek 13 Mart Savaşçıları anlatan kısa bir video gösterimi yapıldı.

Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşmada da her sınıfın ken-

di tarihini yaptığı söylenerek Kenan ve Emre'nin mücadelesi anlatıldı. *"Yaşamlarını halkların, işçi sınıfının mücadelesinden ayırmayanlar tarihe kazınıyor"* denilerek bugün anılan yoldaşların "boyu boyunca kavganın içinde olmalı" sözünün ete kemiğe bürünmüş hali olduğu hatırlatıldı. Düşmanında korku uyandırabilen, düşmanını bile ayağa kaldırabilen devrimciler oldukları vurgulandı.

Çoğu genç yoldaşın gelişimde katkısı olan Kenan'ın ve gerçek bir komünist proleter olan Emre'nin boylu

boyunca kavganın içinden geçerek Kürt halkının mücadelesine katıldıkları hatırlatıldı. *"Tarihin en devrimci coğrafyasında birinde yaşıyoruz, daha çok Kenanlar, Emreler çıkacak. Onların açtığı yolda zafere yürüyeceğiz, bu bizim andımız olsun"* denildi.

Komsomol'a adını veren 13 Mart savaşı için anarak konuşmaya başlayan DÖB'lüler Emre Bora ve Kenan Aktaş'ın özgeçmişinden, mücadelesinden bahsetti. *"Kavgamızda Yaşıyor" sözü romantik bir söz değil, gerçekliktir. Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz"* diyen genç bir yoldaş da Kenan'ın Umut Güneş mahlasıyla yazdığı makalelerinin derlendiği *"Zamanın Dili"* kitabından bir alıntı okudu.

Ard arda söz alan yoldaşları onlarla ilgili anılarını paylaşarak anmaya devam edildi. Bir yoldaş *"Beni DÖB'le ilk tanıştıran Kenan'dı"* derken, bir diğeri, *"13 Martçıların işçi olmasıyla gurur duyuyorum"* dedi. Bir diğeri *"Onlarla aynı devirde mücadele etmek gurur verici"*, bir diğeri *"Onları yoldaşı olmak, onların ardılı olmak onur meselesidir"* dedi, IMF'nin Türkiye'de toplandı yapmak üzere toplandığı dönemde Kenan'ın eylemciler içinde sergilediği duruş anlatıldı.

Bir yoldaşın Nazım Hikmet'in idam edilen işçileri anlattığı *"Sacco ve Vanzetti"* şiirini okumasının ardından *"Devrimin Çağrısı"*na kulak vermek gerektiği söylendi ve *"Günün sonunda tarih Kenan'ı haklı çıkarıyor"* denilerek etkinlik sona erdirildi.

Seyitler Yaşıyor, Leninistler Savaşıyor

Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun idamlarının 44.yılında İzmir Bornova'da mezarları başında anıldı.

12 Eylül faşizminin 1982 13 Mart'ında katlettiği 3 komünist işçi, idamlarının yıldönümünde yoldaşları tarafından anıldı. Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği'nin katıldığı anma, 13 Mart Savaşçıları ve ölümsüzleşenler için saygı duruşu ile başladı.

Ardından yapılan konuşmada *"13 Mart 1982'de 3 genç komünist işçi, 3 yoldaşımız idam edilerek ölümsüzleşti, Türkiye ve Kürdistan devrimci mücadele tarihine, idam edilen ilk komünist işçiler olarak yazıldı isimleri; Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar!"*

Binlerce devrimcinin kaybedildiği, tutsak edildiği ve katledildiği bir dönemde; 12 Eylül askeri faşist diktatör-

lülü tarafından, devrimci mücadelenin boğulmaya çalışıldığı zorlu koşullarda; 'İdamlar Bize Vız Gelir' diyerek yürüdüler idam sehpasına." diyerek Seyit, Necati ve İbrahim Ethem anlatıldı.

Örgütlenmeleri, işçi mücadelesi içinde aldıkları görev, Tarişte yaşanan çatışmalardaki rolleri ve ardından faşist müteahhit Nuri Yapıcı ve MHP il sekreteri Turan İbrim'in cezalandırılması eylemini gerçekleştirmeleri ve tutsak düşmeleri anlatıldı. *"İdamlarına kadar geçen süre içerisinde mahkemeleri mücadele alanına çevirdiler. Seyitler, kararını açıklamak için işçi sınıfının mücadele günü 1 Mayıs'ı seçen mahkeme heyetini, 1 Mayıs'ta ölümsüzleşen işçiler için ayağa, 1 dakikalık saygı duruşuna kaldıracaklardı."* denilen açıklamada son sözleri olan *"Savaşsız sömürsüz bir dünya için savaştık, onun için ölüyoruz"*, *"Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği"*, *"Başımız dev-*

rime, halkımıza, partimize feda olsun" dedikleri hatırlatıldı.

Açıklama, *"Pratikleriyle yol haritamızı sunan yoldaşlara sözümüzü bir kez daha yineliyoruz: uğruna mücadele ettiğiniz işçi sınıfının iktidarını, savaşsız ve sömürsüz bir dünyayı kuracağız."* sözleri ile sona erdi. Anma *"Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm"*, *"Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak"* sloganları ile devam etti.

Yapılan konuşmalar ve okunan şiirler ile ölümsüzleşen işçiler anıldı.

Bugün ise mücadelemizde, yavaşlarımızda, bu topraklarda ördükleri pratikleri ile bizlere yol gösteren, mücadeleye ışık tutan yoldaşlarımız yaşıyor, bizler mücadeleyi büyütüyoruz.

Yoksulluğa, açlığa, geleceksizliğe karşı verdiğimiz kavgada, *"13 Mart Savaşçıları"* yaşamaya devam ediyor!

Yaşasın Komün!

M. Can

Paris Komünü'nün olduğu ortam şöyleydi; Fransa-Prusya savaşında Fransa yenilmiş, İmparator III. Napolyon'un Sedan'da esir düşmesiyle büyük bir iktidar boşluğu oluşmuştu.

4 Eylül 1870'te Paris'te Cumhuriyet ilan edildi. Prusya orduları Paris'i kuşattı. Bu uzun ve zorlu kuşatma, halk arasında büyük bir yoksulluk ve hoşnutsuzluk yarattı.

Thiers'in geçici hükümetinin Prusya ile ateşkes imzalaması, savaş tazminatını kabul etmesi, yoksul halk ve Ulusal Muhafızlar arasında büyük bir öfkeye neden oldu. **İsyanı ateşleyen, hükümetin Paris'i silahsızlandırma girişimiydi.** Hükümetin, halkın parasıyla alınan toplara el koymak için gönderdiği askerler halkın yanına geçti. 18 Mart'ta işçiler ve Ulusal Muhafızlar şehrin kontrolünü ele geçirdi. Thiers ve hükümeti Versay'a kaçtı.

26 Mart'ta yapılan seçimlerin ardından, 28 Mart 1871'de Paris Komünü ilan edildi, kırmızı bayrak çekildi. **Paris Komünü işçi sınıfının ilk iktidarıydı.** Komün yönetiminde, aralarında bir Alman işçinin de bulunduğu yabancı devrimciler de yer aldı. Komünarlar enternasyonalci; saflarında Polonyalılar, İtalyanlar, Belçikalılar, Ruslar ve Almanlar da savaştı. Paris Komünü, kadınların kitlesel ve örgütlü katılımıyla da tarihe geçti.

Bir işçi devletinin ilk deneyimini oluşturan Paris Komünü'nde ilan edilen ilk haklar ve kararname şöyleydi:

***Tüm kamu görevlileri (yargıçlar, memurlar) halk tarafından seçiliyor, her an geri çağrılabilir ve aldıkları ücret vasıflı işçi ücretini geçemiyordu.**

***Din eğitimi kaldırıldı ve kilisenin malları kamulaştırıldı.**

***Borçların ertelenmesi ve kiralara dondurulması gibi yoksul halkı rahatlatacak adımlar atıldı.**

***Sahipleri kaçan fabrika ve atölyelere işçi kooperatifleri tarafından el konuldu, gece işçiliği yasaklandı, ücretlerden keyfi kesinti yapılmasının önüne geçildi.**

***Parasız, laik ve zorunlu eğitime geçişin temelleri atıldı; kız çocuklarının eğitime özel önem verildi.**

21 Mayıs 1871'de Versay birlikleri Paris'e girdi. Ardından gelen "Kanlı Hafta" boyunca şiddetli çatışmalar yaşandı ve Komünarlar sokak sokak, barikat barikat direndi. Versay askerleri, teslim olanlar dahil olmak üzere büyük bir katliam ger-

çekleştirdi. Çatışmalardan sağ kurtulan on binlerce Komünar tutuklandı, ağır cezalara çarptırıldı veya sürgüne gönderildi. Versay hükümeti güçleri, savaşın ardından toplam 43.522 Komünarı esir aldı, bunların 1.054'ü kadındı. Binlerce Komünar, tutuklanmaktan kurtulmak için İngiltere, Belçika ve İsviçre gibi ülkelere kaçtı. Tutuklanıp kurşuna dizilen ama kayıtlara geçmeyen binlerce kişi vardı. Yıllarca ispiyonlar ve insan avı sürdü. Louise Michel'in anıları ve İngiliz basınına göre can kaybı 30-40 bin civarındaydı.

Louise Michel **"Belki de çok insan-cıldık. Onların vahşetine karşılık biz merhamet gösterdik. Oysa tarih, merhamet gösterenleri değil, kazanmayı bilenleri yazar."** diyordu.

Yenilginin nedenlerini incelediğimizde; komün seçilmiş bir konsey tarafından yönetiliyordu ama bu konsey içinde farklı görüşler (Proudhoncular, Blanquiciler, Enternasyonalciler) sürekli tartışıyor, askeri ve siyasi kararlar çoğu zaman geç alınıyordu.

Komün'ün en büyük stratejik hatası, 18 Mart'tan sonra Versay'ın üzerine hemen yürümek oldu. Komün'ün elinde 200 bin kişilik Ulusal Muhafız vardı. "Kardeş kavgası"ndan çekindiler. Ama Thiers bundan çekinmedi. Fransa ve Prusya anlaştı, serbest bırakılan esir Fransız askerleri Paris'i kuşattı. Prusya Fransa'nın Paris'e saldırmasına izin vererek kardeşleşti. Versay'a kaçan hükümetin 130 bin kişilik profesyonel ordusuna karşılık, Komün'ün elindeki Ulusal Muhafızlar, disiplinli bir ordu değildi.

Komüncüler, seçim yaparak meşruiyet kazanmak istedi ancak bu onlara zaman kaybettirdi. Fransa Bankası'na el konulmadı. Eldeki rehinelere (rahipler, burjuvalar) etkili bir pazarlık aracı olarak kullanılmadı.

Marx'ın deyişiyle komün "onur titizliği"di.

Parisliler, aylar süren Prusya kuşatmasında açlık, soğuk ve hastalıkla boğuşmuştu. Komün döneminde de bu zorluklar devam etti. Dışarıdan gelecek herhangi bir yardım da (Lyon, Marsilya gibi diğer şehirlerdeki komün hareketleri bastırıldığı için) mümkün olmadı.

Versay hükümeti, Komünarları "hırsız, katil, ayyaş" olarak tanıtan yoğun bir propaganda yürüttü. Burjuva basını sü-

rekli olarak Komün'ü karaladı. Bu, özellikle taşradaki halkın Komün'e düşman olmasında etkili oldu.

"İşçiler, burjuva devlet aygıtını ele geçirip onu proletaryanın hizmetine koşamazlar; hayır, bu imkânsızdır, zira burjuva devlet aygıtı asla işçilerin hizmetinde olamaz. O halde bu Devlet aygıtını yıkıp başka türlü bir iktidar kurmak gerekir" diyen Marx, Fransa'da İç Savaş'ta Komün'ü "proletarya diktatörlüğünün" ilk örneği olarak selamladı.

Marx, Engels ve Uluslararası Emekçi Derneği'nin Paris Komünü'ne tüm olanaklarıyla destek vermeleri, devrimin önemini/anlamını kavramaları, çağın ilerisinde bir devrimci ön görüydü. Sadece yazıp çizmiyorlardı, fiili olarak devrimin içindeydiler (Komün yönetiminde birçok UED üyesi vardı, Dünya basınına bilgilendiriyorlar, yenilgi sonrası göçmenlere yardım ediyorlardı). Komün'le ilgili kara çalmaları, yalanları dünya halklarına duyurmak için, UED bir karargah gibi çalışıyordu. Diğer bir yön ise, azgınca üstlerine gelen sermaye sınıfının karşısında direkt, ödünsüz ve dimdik Komünü savundular. Sadece Komün değil İngiltere'deki 9 saatlik iş günü mücadelesinde grevlerin başarıya ulaşmasında militanca yer aldılar.

Engels Komün'ün 10. yılı için yaptığı değerlendirmede, burjuvazi işçilerin ayaklanmasını bastırda da her defasında, işçilerin daha büyük bir güçle, onların karşısına dikildiğini belirtti.

Marx, Engels ve Lenin proletarya diktatörlüğünü formüle ederken bu deneyimden yola çıktı. Paris Komünü ile Ekim devrimi arasında önemli iki ortak nokta vardı; halkın tarafında olan silahlı güçlere sahip olmak ve mevcut yönetimin krizi. Ekim devriminin üstünlüğü ise Lenin önderliğindeki Bolşevik Parti örgütlülüğüydü.

Louise Michel **"Görünüşte yenildik, ama yılmadık. Her düşen yoldaşımızın kanı, yarının mücadelesine can verecek."** diyordu.

Dünya devrim deneyimlerinden öğrendiğimiz ders; hiçbir mücadelenin boşa gitmediği, onların halkın kolektif hafızasına kazındığı ve daha gelişkin bir şekilde tekrarlandığıdır.

Devrim biriktirerek ilerliyor; dünya halkları emeğin iktidarı için gün sayıyor.

Bugün Bir Hücre Yarın Bütün Ülke

Kuyu Tipleri Kapatılsın İnisiyatifi tarafından “Bugün Bir Hücre Yarın Bütün Ülke” konulu panel, 14 Mart Cumartesi günü Beyoğlu’nda Avrupa Pasajı’nda bulunan Aynalı Geçit’te gerçekleştirildi.

Av. Gülseren Yoleri, Prof.Dr. Ümit Biçer, Av. Balım İdil Deniz ve 28 yıl tutsak kalan yazar Ergül Çiçekler’in konuşmacı olduğu panelde devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşunun ardından 19-22 Aralık 2000 Zindan Katliamını anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı ve ekrana “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganı yansıtıldı.

Kuyu Tipleri Kapatılsın İnisiyatifi adına kısa bir giriş konuşması yapıldı. Konuşmada, İnisiyatifin kurulma amacı ve çalışmalarına ilişkin bilgiler aktarıldı.

Zindanlarda devrimci tutsakların ağır tecrit ve işkence koşullarına karşı verdikleri mücadelenin devrim ve özgürlük mücadelesinin bir parçası olduğu ifade edilerek “*Tutsakların dışarıdaki sesi olmak ve mücadele etmek devrim mücadelesinden ayrı tutulamaz*” denildi.

Kamuoyuna, “Kuyu Tipleri Kapatılsın İnisiyatifi”ne destek vererek, devrimci tutsakların seslerini duyurma, devrim mücadelesini birlikte büyütmeye çağrısı yapıldı.

Moderatörlüğü üstlenen İHD MYK üyesi Gülseren Yoleri zindanların ülke rejiminin bir aynası olduğunu, salonda bir çok kişinin tutsaklığı yaşadığını ifade etti.

Zindanlardaki tecrit ve işkence uygulamasının 1980’den bugüne değiştiğini belirten Yoleri, 12 Eylül’den sonra yaşanan zindanlardaki katliam ve tutsakların mücadele süreçlerine değindi.

Devrimci tutsakların gün geçtikçe büyüyen mücadelesi karşısında devletin zindanların mimarisini yeniden yapılandırarak tecrit ve işkenceyi daha da ağırlaştıran uygulamalara geçtiğini belirten Yoleri, devletin toplumu teslim almak için zindanlardaki ağır tecrit ve izolasyon uygulamalarını derinleştirdiğini ancak tüm bunlara karşın bunun başarılamadığını

devrimci tutsakların her koşulda dışarıyla birbiriyle bağ kurmaya üretmeye devam ettiğini vurguladı.

ÇHD üyesi Av. Balım İdil Deniz söz alarak, zindanlardaki tecrit ve teslim alma çabasına karşı mücadeleyi büyütme çabasında olan “Kuyu Tipleri Kapatılsın İnisiyatifi”nin önemli bir oluşum olduğunu ifade etti.

Deniz, Kuyu Tiplerinin adım adım, bir aşama olarak hayatımıza girdiğini belirterek, “*Bu infaz sisteminin nasıl inşa edildiğini konuşmak önemli*” diyerek, koğuştan F Tipine geçişin daha görünür yapıldığını, ama Kuyu Tipinin daha sessiz bir şekilde hayata geçirildiğini sözlerine ekledi.

Deniz, Kuyu Tiplerinin, güneşi, yağmuru, rüzgarı havayı ulaşılmaz

kılan bir mekan olarak inşa edildiğini, politik tutsaklar için “tehlikeli mahkûm” ifadesi kullanılarak devrimcilerin Kuyu Tipleri olan S,Y tipleri hücrelere konulmaya başlandığını belirtti.

Kuyu Tiplerinin “işkence” mimarisi olduğunu söyleyen Deniz, tutsakları dışarıdan ve başka bir insanla iletişimden koparmak için kapıların otomatik şekilde açılıp kapandığını, içeride kalp krizi geçirmek gibi acil durumlarda tutsağın gardiyanlara ulaşamaz olduğunu belirterek tecridin boyutlarına ilişkin bilgiler aktardı.

Kuyu Tiplerine karşı devam eden ölüm orucu ve açlık grevlerine değinen Deniz, zindanların dışarı ve içerisiyle bir birleşik mücadele sonucunda kapatılabileceğini ve devletin geri adım atabileceğini söyledi.

Ardından söz alan Prof.Dr. Ümit Biçer, TİHV adına ve bir hekim olarak S, Y tipleri ve yüksek güvenlik hanelerin kapatılması gerekliliğini ilk andan itibaren dile getirildiğini belirterek, meselenin güvenlik kriziyle ilintili olduğuna dikkat çekti.

Biçer, günümüzde S, Y tiplerine ilişkin yetkili kurumlardan bilgi edinilmediğini, zindanlar hakkında kendi web sitelerinde konuya dair herhangi bir bilgilendirilme yapılmadığını, Kuyu Tiplerinin sessizce usul usul yaşama geçirilmeye çalışıldığını belirtti.

F tiplerinin yapılış sürecinde bu başlığın kamuoyuna açık tartışıldığını ancak S ve Y tiplerine dair ise ısrarla bilgilendirmenin engellendiğini ve verilen 6 soru önergesinin ise yanıtlanmadığını aktaran Biçer, izolasyonun yoğun olduğu yerlerin her geçen gün daha fazla inşa edildiğini söyledi.

Biçer tutsakların ruhsal anlamda gerçeği algılama durumunu yitirdiğini buna tecridin neden olduğunu belirterek, son yıllarda fiziksel rahatsızlıkların da görülmeye başladığını söyledi.

Zindanların sağlıksız olan mimari yapısı, ağır tecrit koşulları nedeniyle oluşan sağlık sorunlarına değinen Biçer, hızlı kilo kaybı, tansiyon değişikliği, görme, işitme, hareket etme gibi bir çok ciddi ve tehlikeli rahatsızlığın yapılan tetkiklerde ortaya çıktığını dile getirdi.

Geçmişte bir çok konuda görüşme yapılırken, bugün devletin görüşmeye kapalı olduğunu ve hiçbir şekilde diyalog kurma ve bilgi almanın mümkün olmadığını söyledi.

Prof Dr. Biçer, yaşanan zindanlardaki birçok sorundan bahsederek, bunların hiçbirinin herhangi bir raporda bulunmadığını, tersine güllük güllüstanlık bir tablo çizildiğini, yüksek güvenlikli zindanlarda tutsakları kendinden dahi izole ettiğini vurguladı.

Ardından 28 yıl tutsak kalmış olan Ergül Çiçekler söz aldı. 19-22 Aralık 2000 zindan katliamının ardından devrimci tutsakların verdikleri

mücadele ve ödedikleri bedellere değinen Çiçekler, kendi yaşadıklarının bunun küçük bir parçası olduğunu söyledi. *"İçerideki tutsaklar, dışardakiler için direnir, içeride boyun eğerse, dışardakilere kitlesel boyun eğdirileneceğini bilir"* diyen Çiçekler, *"İçerideki tutsak uygulanan tecrit bitsin diye yavda hücrelerine güneş girsin diye değil, dışarıda güneş doğsun diye mücadele eder"* dedi.

İçeride kimse kalmasa da herün onlarca işçi, onlarca kadın öldükten sonra tutsakların özgür olmasının da bir anlam ifade etmediğini belirten Çiçekler *"Önemli olan emeğin özgürleşmesidir"* dedi.

Devrimci tutsaklar mücadele ederken dışarıda da mücadeleyi büyütmek ve tutsakları özgürleştirmek gerektiğini söyleyen Çiçekler *"Kuyu tiplerinin kapatılması için mücadele bir görevdir"* dedi.

Enes Teker'e Özgürlük!

Uzun yıllar boyu tutsak kalan devrimci tutsakların geçersiz nedenlerle infazları yakılmaya, tahliyeleri ertelenmeye ve engellenmeye devam ediyor.

Tekirdan 2 Nolu F Tipi'nde bulunan Leninist tutsak Enes Teker de geçtiğimiz ay infazı yeniden ertelenenler arasında. Teker'in infazı geçtiğimiz günlerde 3. defa 6 ay süreyle ertelendi.

Enes Teker 2019 Temmuz'unda tutuklanmıştı. 2025'te şartlı tahliyesi geldiği halde, cezaevi infaz kurullarının çeşitli gerekçeleriyle cezası 3 kez 6 aylık sürelerle ertelenerek tahliyesi engellendi.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!

Küba: Boyun Eğmemenin Manifestosu

Sibel Deniz

ABD şahsında, emperyalizmin Küba'ya yönelik saldırıları artarak devam ediyor. En son Trump, ağzından salyalar akan vaziyette, "Küba'yı alma" onuruna(!) sahip olabileceğini söyledi ve orada "istediğini yapabileceğini (ister almak ister özgürleştirmek)" iddia etti. Hatta devlet başkanı Diaz-Canel görevden alınırsa Küba'yı rahat(!) bırakacağını söyledi son olarak.

Küstahlığın, dengesizliğin ucu bucağı yok. Saldırmaya cüret ettiği hemen her halktan, devletten cevabını almamış gibi, yine aynı hezeyanlara devam... Bir gün önce İran halkını "özgürleştirmek" için saplandığı Orta Doğu'da, petrol fiyatlarının yükselmeye, ekonominin daha da çöküşe gittiğini görünce çıkış için çareler arıyadursun, önceki gün de Alaska'yı 51. eyalet yapmak istiyordu, ondan önceki gün de her tür dalavere ile başkanını kaçırdığı Venezuela'da, geçmiş yıllarda ortadan kaldırdığı ithalat ihracat yollarının yeniden açılmaya başlamasını kendi zaferi gibi gösterip, bugün Venezuela'ya da "51. eyalet olmak ister misiniz?" diye soruyordu... Bu gözü dönmüş saldırganlığın örneklerini 11 Eylül'e ve yıllar öncesine kadar da götürebiliriz.

Yıllardır uyguladığı blokaja 30 Ocak'ta enerji blokajını da ekleyen ABD, yaşamı katlanılmaz hale getirdiği Küba'nın "artık çok zayıfladığını", yöneticilerinin de (Castro kardeşleri kastediyor) "diktatör" olduğunu söylemekten geri durmuyor. Ferhan Şensoy'un 20 yıl önce Küba'da çektiği filmindeki anısını hatırlayıp, gülümsemeden edemiyor insan. Şensoy figüran olarak oynattığı Kübalılardan korkmalarını isterken, "Korktuğunuz birini gördüğünüzü düşünün, Fidel'in

geldiğini düşünün" örneği verince yüzlere korku yerine gülümseme mimikleri yerleşiyor, "Bizim Fidel mi? Fidel'den niye korkalım ki?"

Karayıpler'de küçük bir ada Küba, ama 60 yıldan fazladır ABD'nin her tür saldırganlığı ile başa çıkıyor ve boyun eğmiyor, tüm dünya emekçi halklarına umut olmaya devam ediyor. Bugün Trump'ın göz koyduğu, Küba'nın "kasırgasız muhteşem havası" ya da ağzını sulandıran "dev şeker sektörü" değil, halklara verdiği bu umut ve "baş eğmeyebiliriz" inancıdır.

Geçtiğimiz haftalarda adaya botla sızmaya çalışan karşı devrimci faşist milisler vardı, bugün elektrik kesintisini bahane ederek ayaklanma örgütlemeye çalışan işbirlikçiler... 15 Mart gecesi Moron şehrinde, çoğunluğunun El Vaquerito mahallesi sakinlerinden oluştuğu söylenen bir grubun, sokaklarda elektrik kesintisini ve gıdaya erişimin güçleşmesini protesto için yürüyüş yapmasıyla başladı. Yürüyen kitle, yerel yetkililerle yapılan bir görüşmenin ardından, Belediye Parti Komitesi genel merkezine yönelik taşlı saldırı ve bina girişinde yangın çıkarmaya dönüştü. Ardından sosyal medyada, bir eczane ve bir Tiendas Caribe mağazası da dahil, kimi işletmelerin hasar gördüğü haberleri yer almaya başladı. 5 kişi, saldırıların ardından gözaltına alındı.

Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri ve Cumhurbaşkanı Miguel Mario Díaz-Canel Bermúdez, toplumun kurumlarını tehdit eden bu vandalizm eylemlerini kınadı, "ABD enerji ablukasının bir sonucu olarak halkımız arasında yaşanan uzun süreli elektrik kesin-

tilerinin yol açtığı hoşnutsuzluk, son aylarda acımasızca yoğunlaştı ve anlaşılabilir bir durum" olduğunu söyledi; "Anlaşılabilir, haklı gösterilebilir veya kabul edilebilir olmayan şey, kamu huzurunu ve kurumlarımızın güvenliğini tehdit eden şiddet ve vandalizmdir." dedi.

Trump'ın "petrol satan veya sağlayan ülkelerden gelen tüm mallara gümrük vergisi uygulayan" başkanlık kararnamesini imzalamasının ardından Küba, "dışarıdan petrol gelmeden ayakta kalabilmek için acil durum paketini" devreye sokmuştu. Bununla birlikte hane içi kullanım bir yana, okullar, hastaneler, fabrikalar, havaalanları ve kamu kurumlarının faaliyetlerini asgariye düşürülmesini getirmişti. Bu tür saldırıları bir süredir bekleyen Küba, güneş enerjisi üretimini artırsa da, elektrik santallerinin kapasitesine erişemiyor elbette.

16 Mart günü yaşanan büyük elektrik arızası da, başta çocuk hastanelerini besleyen şebekeler olmak üzere, aşama aşama onarılırken, aynı gün içinde Villa Clara'daki La Moza Güneş Enerjisi Parkı devreye sokuldu. Gün içinde Parkı 110 kilovoltluk La Moza trafo merkezine bağlayan elektrik hattı tamamlandı ve Elektrik Şirketi tarafından test edildi. Bu, adanın 00 MW'lık fotovoltaik enerjinin 21,8 MW'ını karşılayacak.

Küba, her koşulda boyun eğmemenin manifestosunu yazarak, emperyalizme karşı mücadele edilebileceğini, her koşulda ayakta kalılabileceğini de dosta düşmana göstermeye devam ediyor.

Viva Küba!